

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2012 október Tanulmány

Vörös T. Károly: Sajtóviszonyok Magyarországon 2012 szeptemberében

A múlt

A rendszerváltást közvetlenül megelőző időszak magyar sajtójával kapcsolatban három dolgot érdemes kiemelni: Az első, hogy a nyolcvanas évek végére a sajtó ellenőrzése gyakorlatilag egyre inkább kicsúszott az MSZMP kezéből. A második, hogy összevetve a nyugat-európai kínálattal mind a nyomtatott sajtó, mind pedig az elektronikus média kínálata igen szűkös volt (négy országos politikai napilap, megyei napilapok, néhány hetilap és folyóirat, három rádiócsatorna és két tévécsatorna). A harmadik pedig az, hogy a közvélemény szemében a magyar sajtó rendszerkritikus magatartása, bátorsága és az izgalmas politikai, gazdasági és kulturális ügyek iránti fogékonysága jóvoltából nagyon magas volt a presztízse. (Érdemes itt megemlíteni egy negyedik tényezőt: az internet a nyolcvanas évek végén még a legfejlettebb országokban is csak a kutatóintézetek közötti kommunikáció számára létezett, s nálunk gyakorlatilag csupán néhány kutatónak volt róla egyáltalán tudomása.)

A rendszerváltás óta lezajlott drasztikus változások érzékeltetésére egyetlen adatsort szeretnék ismertetni: közvetlenül a rendszerváltás előtt a Népszabadság 645 ezer példányban jelent meg, a Népszava 296 ezerben, a Magyar Nemzet 114 ezerben – és ment fölfelé, mint a kilőtt nyíl, mert olyan jó volt akkor a Magyar Nemzet –, a Magyar Hírlap pedig 92 ezer példányban. Bármilyen meglepő is, ez azt jelenti, hogy 1989 végén 1 millió 149 ezer példányban jelent meg politikai napilap Magyarországon, pontosabban országos terjesztésű napilap, mert volt még másfél millió vidéki, megyei napilap is a piacon. Ma a helyzet úgy néz ki, hogy bár továbbra is a Népszabadság a vezető politikai napilap hazánkban, de a példányszáma nem éri el a 60 ezret, a Magyar Nemzet példányszáma 40 ezer körül van, a Népszava 18 ezer példányban fogy el, és a Magyar Hírlap nem egészen 10 ezerben. A megyei napilapok példányszáma pedig körülbelül 600 ezerre csökkent.

A rendszerváltás következtében a magyar sajtó akár szabaddá is válhatott volna, de ez a szabadság csak részlegesen valósult meg a politikai pártok azon tévképzete miatt, hogy azt gondolták, aki a sajtót birtokolja, az a hatalmat is birtokolja. Az MSZMP sajtómonopóliumának megszűnését a mindenkor kormányzó pártok azon törekvése váltotta fel, hogy a közszolgálati médiából kiszorítsák az ellenzéket, a privatizált médiában pedig döntő befolyást szerezzenek.

A mai sajtóviszonyok taglalása előtt érdemes két dolgot kiemelni az elmúlt húsz-egynéhány év sajtótörténetéből.

Az egyik az 1996-os médiatörvény, amely nagyon helyesen lehetővé tette, hogy kereskedelmi televíziók jelenjenek meg a magyar médiapiacra. A törvény sok szempontból rossz volt, de mégiscsak lehetővé tette, hogy gazdagodjon a magyar televíziós piac, jelentős mértékben

nővekedjen a kínálat. (Mára közel másfél száz magyar nyelvű tévécsatorna közül választhatunk.) Ez a döntés paradox módon jó hatással volt a bulvársajtó piacára és a magazinpiacra is: például a Blikk szédületes példányszám-emelkedése erre az időszakra tehető.

Bár a politika másfél év átmeneti időszakot biztosított az MTV-nek arra, hogy felkészüljön a konkurenciára, gyakorlatilag ennek érdekében semmi nem történt, s ezért az MTV három csatornájának nézettsége 70 százalékról egy év alatt 10 százalékra csökkent. Mára a közszolgálati televíziók hírműsorainak nézettsége 6 százalék körül van.

A másik az, hogy a Fidesz 1998-as győzelme alapvető fordulatot hozott a magyar politikai életben és ezen belül a médiapolitikában is. Az előző négy évben – de minden autokratikus kísérlet ellenére az Antall-kormány idején is – inkább egy konszenzuális demokrácia képe kezdett körvonalazódni. A szociálliberális kormány mindenféle gesztusokat tett az ellenzéknek. Nem vált a hétköznapi élet, a magánélet a politikai háború terévé. Ezen változtatott alapvetően az Orbán-kormány. Kettészakították az országot, kettészakították a politikát. Kimondatlan jelszavuk kísértetiesen emlékeztet az ötvenes évekre: „Aki nincs velünk, az ellenünk van.” A hétköznapiakat is kettészakították. És sajnálatos módon kettészakították a magyar sajtót is. Ennek következtében állást kell foglalni mindenben pró vagy kontra. Tehát középen már nem lehet állni, s ez az objektivitásra törekvő és piaci alapon működő sajtó működését szinte lehetetlenné teszi. (A Népszabadság gondjai többek között éppen abból adódtak, és vélhetőleg ma is abból adódnak, hogy Magyarországon viszonylag csekély azok száma, akik valóban objektív hírszolgáltatást igényelnek – főszerkesztőként számtalan levelet kaptam olvasóktól, akik egyfajta baloldali „Magyar Nemzetet” vártak volna el a szerkesztőségtől.)

Ennek a kettéosztottságnak pedig a sajtó struktúráját tekintve is pusztító következménye lett. 2002 és 2010 között a média felosztásában a szociálliberális koalíció és az ellenzék vezető pártja, a Fidesz tisztességtelen egyezsége kötött. Durván úgy nézett ki a dolog, hogy a közszolgálati televízió inkább az MSZP–SZDSZ-é, a közszolgálati rádió inkább a Fideszé, a Napkelte, illetve utóbb az ATV baloldali, a Hír TV jobboldali, a Klubrádió baloldali, az InfoRádió jobboldali. Tehát volt egy megegyezés, amely a viszonylag kiegyensúlyozott politikai viszonyok között úgy-ahogy működött, de ezt az alkut a Fidesz a kétharmados választási győzelme után a szocialisták meglepetésére felmondta, és a médiatörvény segítségével kénytelenül rátette a kezét a közszolgálati médiumokra, illetve állami hirdetésekkel tömi ki a baráti tévéket, rádiókat és újságokat, miközben az ellenzéki sajtó kiéheztetése folyik.

A múltat összefoglalva: A rendszerváltás következtében a magyar sajtóviszonyok alakulásában az MSZMP szerepe gyakorlatilag már az első szabad választások előtt megszűnt, de nem alakult ki egy olyan rendszer, amely a politikai befolyást megszüntette volna, a közszolgálati médiumokat kivonta volna a pártok zsákmányszerző harcából, a nem közszolgálati orgánumokat pedig egyértelműen piaci összefüggések közé helyezte volna. Teljesen áttekinthetetlen viszonyok alakultak ki mind a nyomtatott sajtóban, mind az elektronikus médiában.

A Kádár-korszak médiakínálatának szűkösége ugyanakkor megszűnt. Ma Magyarországon közel 6000-féle sajtótermék vásárolható. Ez nagyjából fele annak, ami Nyugat-Európában elérhető. (Ennek közel 90 százaléka szakmai, szabadidős és szórakoztató sajtótermék.)

A rendszerváltás utáni több mint húsz év legsúlyosabb következménye, hogy az a presztízs, amely a nyolcvanas évek végén és a kilencvenes évek elején a magyar sajtót övezte, mára gyakorlatilag teljesen elporladt.

A médiatörvény

A jelenlegi médiaviszonyok értékelésének alapja az új médiatörvény körül kibontakozó vita lehet. Ebben a kormánypárti médiapolitikusok – elsősorban Koltay András, a Médiatanács tagja – azzal érveltek, hogy képzelt ellenfelekkel hadakoznak a médiatörvény hazai és külföldi bírálói. Meg kell várni, mit hoz a törvény a gyakorlatban, és akkor már alappal lehet beszélni róla. Ezt az elképzelést azonban megzavarta az Európai Bizottság nyomása és az Alkotmánybíróság több ponton elmarasztaló ítélete. Ezek hatására a kormánypártok néhány ponton módosították a törvényt. Az elfogadott módosítások közül az egyik legfontosabb, hogy az újságíróknak csak kivételes esetekben és bírói kontroll mellett kell felfedniük forrásaikat. Lényeges változás, hogy az Alkotmánybíróság döntésével gyakorlatilag kivette a nyomtatott sajtót a médiatörvény hatálya alól, továbbá a Médiatanács megállapodást kötött az újságírószakma (ideértve az elektronikus újságírást is) képviselőivel önszabályozó testületek létrehozásáról. Ezek hivatottak dönteni a szakmai törvénysértések esetén, de a Médiatanács fenntartotta magának a jogot, hogy adott esetben visszavegye illetékességét. Szintén teljes egészében módosult a médiatörvény média- és hírközlési biztosról szóló, az Alkotmánybíróság által szintén kifogásolt fejezete. A testület a biztos túlzott beavatkozási lehetőségeit a sajtószabadság szükségtelen korlátozásának tartotta. A biztos jogköre a jövőben lényegében csak az elektronikus hírközlésre vonatkozóan marad fenn.

A médiatörvény legutóbbi módosítása viszont nem vette figyelembe az Európa Tanács állásfoglalását. Az ET kifogásolta a magyar médiahatóság elnökének és a Médiatanács tagjainak kinevezési és jelölési módját, a politikailag motivált rendszert. Az ET szerint ezt a jelölési és kinevezési rendszert meg kellene változtatni, a személyek kiválasztásánál a szakértelemre és a függetlenségre kellene helyezni a hangsúlyt. Az ET dokumentuma, továbbá a Fidesz kétharmados parlamenti dominanciája miatt azt javasolja, hogy a kétharmados szabály helyett inkább többpárti támogatást irjanak elő a médiaszabályozás elfogadásához, megváltoztatásához. Az ET nehezményezte azt is, hogy miközben a kereskedelmi médiumoknak előírják saját hírrészleg fenntartását, a közmédiában előírják az MTI kizárólagosságát.

Kormánypárti közmédia

A fejlemények azt igazolják, hogy az Európai Bizottság nyomására és az Alkotmánybíróság határozatára való tekintettel hozott változtatások a médiatörvényben bár fontosak, a legfontosabb kérdést nem érintik. A rendszer lényege ugyanis az egyoldalú – egy párt által – választott irányító és ellenőrző testületek felállítása volt. Továbbá a közmédia minden műhelyének egy rendszerbe állítása és ennek a rendszernek a már említett egypárti választással létrehozott testületek alá rendelése.

Az eredmény egyértelmű: kormánypárti közmédia. Ez egyrészt a műsorfolyam depolitizálását jelenti – politikai vitaműsor lényegében nincs –, másrészt a közélettel foglalkozó műsorok egyoldalú lojalitását a kormányzathoz.

Az eredmény: egyrészt minimális nézőszám a köztévénél (vannak napok, amikor főműsoridőben a Viasat is megelőzi az MTV1-et), másrészt az újságírószakma óriási

presztízavesztesége. A közszolgálati médiában a félelem uralkodik. Folytatódik a létszámleépítés, eddig csaknem 900 munkatársat küldtek el két, csoportos létszámleépítés keretében. A maradás feltétele a hatalmon lévő pártokhoz és kormányukhoz való feltétlen lojalitás. Mivel az idei bérkeretet az eredetileg bejelentett ezerfős elbocsátáshoz tervezték meg, további elbocsátások várhatók.

Hibahatáron belüli nézettséggel és százmillió bukással ért véget a „megújuló köztvé” egyik nagy reménységének szánt szappanoperája, a Marslakók. Jáksó László produkcióját 430–440 epizódra tervezték, epizódonként 5,9 millió forint plusz áfáért. S a baj ezzel a műsorral nem egyszerűen a sikertelensége volt, hanem az, hogy a közvetlen környezetében sugárzott hírműsorok nézettsége is drasztikusan csökkent. A műsorszolgáltató alap továbbra is számos produkciót rendel külső gyártó cégektől. Ezekre a főként szórakoztató műsorokra éves szinten több milliárd forintot fordítanak.

A korábbi négy intézmény – az MTV, a Duna TV, a Magyar Rádió és az MTI – dolgozóit és vagyonát az MTVA-ban vonták össze, és ide csoportosították az állami támogatás – idén hozzávetőlegesen 70 milliárd forint – döntő többségét. A korábbi médiumok csontvázintézményekké, ötven főnél kevesebbet foglalkoztató társaságokká zsugorodtak, amelyek lényegében a saját műsorstruktúrájukat állítják össze. Feladatuk, hogy műsorokat rendeljenek az MTVA-tól, hírműsoraikban pedig kizárólag az MTI Hírcentrumának híreit használhatják.

A Fidesz-delegáltakból álló Médiatanács azt a Belénessy Csabát jelölte a távirati iroda élére, akinek elhíresült mondatai szerint a közszolgálati újságíró nem lehet a kormány ellensége, s nem kérdőjelezheti meg a szabadon választott kabinet hatalmát, mert az nem megy, hogy elfogadjuk a tisztséget, majd szembeszegülünk a megbízóval. És ez látszik is. A hírműsorok ugyan a statisztikák szerint átlagosan tartják a 60–40 százalékos kormánypárti–ellenzéki megszólalási arányt, de a kormány intézkedéseivel kapcsolatos kritikai gondolkodás teljesen eltűnt a közmédiumok hírműsoraiból.

Klubrádió, InfoRádió

A közmédia pacifikálásán kívül az új rendszer a Klubrádió elhallgattatásába fektetett még nagy energiát. A Klubrádió két éve napi élethalálharcot folytat a fennmaradásért. Itt a Médiatanács egyelőre csak odáig jutott, hogy rendre megtagadja a rádiótól a jog szerint neki járó frekvenciát, s az állandó bizonytalanság – a hirdető eltérítése útján – lassan felmorzsolja a rádiót, s akkor további jogsértésekre már nem lesz szükség. Mindeközben a Fidesz-közei InfoRádió minden akadékoskodás és probléma nélkül közösségi, ingyenes frekvenciát kapott hét évre. 2008 tavaszán a Nobilis Kristóf érdekeltségi körébe tartozó Közép-Európai Média Zrt. vásárolta meg az InfoRádiót. Az ügyletet kommentálva Spéder Zoltán igazgatósági tag azt mondta, hogy a vásárlás jól illeszkedik a cég fejlődési stratégiájába, hiszen a hírrádió és a hírportál a csoport többi tagjával kialakítható szakmai és üzleti szinergiák révén hozzájárulhat a társaság szerves növekedéséhez. A céghez tartozik ugyanis többek között az Index.hu, a Portfolio.hu internetes portál és a Napi Gazdaság is. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy a baloldalon nyoma sincs ehhez hasonló tudatos és következetes médiabirodalom-építésnek, mely hosszú távon gondolkodva jelentős veszteségeket is kész vállalni.)

A NeoFM és a ClassFM

A két legnagyobb kereskedelmi rádió közül a szocialista kötődésű NeoFM hosszú agónia után a nyáron elhallgatott, a piacon egyeduralmukodóvá vált a Fideszhez köthető ClassFM. A történet 2009-re nyúlik vissza, amikor az akkori médiahatóság, az Országos Rádió és Televízió Testület – fideszes, kereszténydemokrata és szocialista tagjainak szégyenletes mutyija eredményeként – a Sláger Rádió frekvenciáját a NeoFM-mel pályázó, a baloldali gazdasági körökhöz több szállal kötődő FM1 konzorciumnak adta át hét évre, a Danubius Rádió frekvenciájának használati jogát pedig az akkor Fellegi Tamás, ma Nyerges Zsolt érdekköréhez tartozó Advenio Zrt. által működtetett ClassFM kapta meg ugyancsak hét évre. (Ehhez a jobboldalhoz köthető médiabirodalomhoz, az Infocenterhez tartozik a Heti Válasz és a Lánchíd Rádió is.)

Majtényi László, az ORTT elnöke a döntés miatt lemondott posztjáról. Az akkori miniszterelnök, Bajnai Gordon levélben köszönte meg a lemondott ORTT-elnök munkáját. Ebben azt írta: „Majtényi László elnöksége garancia volt a pártatlanságra, a szakmai tisztességre és a közérdek szolgálatára. Lemondása pedig figyelmeztetés – jelzése annak, hogy mindezek az értékek nem kielégítő mértékben érvényesülnek az ORTT működésében, úgy, ahogyan az elvárható lenne egy fontos közintézménytől.” A számok igazolni látszanak azt a feltételezést, hogy a NeoFM-et az állami cégek hirdetési blokádjá vitte padlóra. A NeoFM-et működtető FM1 Zrt. 2010-ben és 2011-ben is veszteséget termelt, miközben a ClassFM-et működtető Advenio Zrt. mindkét évben nyereséges volt. (Az FM1 Zrt. 2010-ben 1,14 milliárd forintos nettó árbevétel mellett 713 millió forint veszteséggel zárta az évet, 2011-ben pedig tovább romlott az eredménye, árbevétele 641 millió forintra zsugorodott, a vesztesége viszont 1,2 milliárd forintra nőtt. Ezzel szemben az Advenio Zrt.-nek 2010-ben 2,4 milliárd forint, 2011-ben pedig 2,3 milliárd forint árbevétel mellett 161 millió forint, illetve 54 millió forint nyeresége volt.)

Horváth László, az FM1 Zrt. egyik tulajdonosa szerint a csődöt az okozta, hogy karanténba kerültek a hirdetési piacon. Ők nem tudtak részesedni az állami hirdetésekből, csak a konkurencia. A Népszabadságnak adott nyilatkozatában a következőket mondta: „Politikai nyomásra utal, hogy két, a hallgatósági versenyben fej fej mellett álló rádió közül az egyik versenytárs, a ClassFM éves árbevétele két és félszerese a NeoFM-ének, és a NeoFM-et nemcsak az állami vállalatok kerülik, hanem úgy tudjuk, hogy számos médiaügynökségnél is tiltólistára kerültünk.”

Az állami hirdetések feltételekhez kötése útján – bár ez nehezen bizonyítható –, valamint az analóg műsorszolgáltatási szerződések 2014 végéig való meghosszabbításával sikerült a két nagy kereskedelmi tévét, az RTL Klubot és a TV2-t is semlegesíteni. A Médiatanács a két kereskedelmi televízió műsorszolgáltatási szerződésének meghosszabbításáról sem hajlandó adatokat kiadni üzleti titokra hivatkozva.

Irányított hirdetési piac

A hazai médiapiac a 2008-ban kirobbant pénzügyi válság következtében folyamatosan szűkül, a hirdetési bevételek drasztikusan csökkennek. Ennek következtében a piac sok szereplője feladta, mások pedig erőteljes költségcsökkentéssel próbálják átvészelné az ínséges időket. (A legfrissebb olvasottsági adatok az előző negyedévhez viszonyítva átlagosan 3 százalékos

csökkenést mutatnak a nyomtatott sajtó minden szegmensében, s ez már évek óta tartó tendencia – kivétel a Bors, mely 2 százalékkal növelni tudta olvasói számát.) A különadók bevezetésének következtében a multinacionális cégek elsősorban a kommunikációs és szponzorálási költségeiket csökkentették. (Ezt nemcsak a sajtó sínylette meg, hanem az egész magyar kulturális élet.) Ugyanakkor 2010 óta jelentős átrendeződés történt az állami hirdetések elosztásának területén. Tavaly az állami cégek listaáron körülbelül 10 milliárd forintért vettek hirdetést, a ténylegesen elköltött nettó összeg ennek nagyjából a kétharmada, körülbelül 6,5 milliárd forint lehet. Az állami cégek közül a Szerencsejáték Zrt. költötte a legtöbbet (listaáron 4,5 milliárdot), de a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség és a Miniszterelnökség is több mint 1 milliárd forintot költött. A teljes összeg fele jutott a nyilvánvalóan a jobboldalhoz kötődő, ténél is kevesebb, magánkézben lévő orgánumnak, a másik felén osztozott a piac összes többi szereplője. A sajtó minden területén a kormányoldalhoz köthető magánkézben lévő médiumok vezetik a hirdetési listát. A rádiós piacon a ClassFM-nek például 75 százalékot meghaladó a részesedése, a közterületi plakátok esetében a Publimont (Simicska Lajos) és az EuroAWK (Nyerges Zsolt) az állami hirdetések 85 százalékát „szerezte meg”. A napilapok esetében ez „csak” 62 százalék (Metropol, Magyar Nemzet, Magyar Hírlap). A kábeltévés piac az egyetlen, ahol közszolgálati adó vitt szinte mindent, az állami reklámköltés 75 százaléka ment ahhoz a DunaTV-hez, amelynek a nézettsége gyakorlatilag kimutathatatlan.

A magánhirdetők esetében is érzékelhető az igazodás.

Helyi és önkormányzati média

A magyar médiának nemcsak a médiatörvényből fakadó válságtünetei vannak. A külföldi tulajdonban lévő megyei lapok gyakorlatilag a bevételek maximalizálására törekuszenek, „háromperces” újságok, nyugalomuk érdekében és a hirdetési bevételek reményében igyekeznek jó viszonyt ápolni a megyék mindenkorai politikai vezetésével. A politikai nyilvánosság alakításában különösebb szerepük nincsen. A helyi – önkormányzati – média pedig elsősorban propagandafeladatokat lát el: mindeközben totális szabadsághiány és kiszolgáltatottság jellemzi. Ez csak fokozza a sajtó egyoldalú kormánypártiságát, mivel az önkormányzatok döntő többsége a Fidesz kezében van. Nem hallgatható el azonban, hogy a vidéki sajtó kiszolgáltatottsága gyakorlatilag az első szabad választások óta létező probléma. A rendszerváltás óta minden helyi választás után több száz újságíró, szerkesztőt bocsátanak el tisztán politikainak tekinthető okokból. A közpénzekből működő helyi sajtót, de kevésbé direkt módon a megyei napilapokat is a véleménymonopólium és a pártelfogultság jellemzi.

Egyensúlytalanság

Minthogy a kormánypárthoz közel álló üzleti körök szerezték meg az ingyenes Metropol újságot is, az egyoldalúság oly nagy, hogy már borul a rendszer. Az egyensúlyt még valamennyire tartják a tradicionális és tartalmilag független lapok, mint a HVG, az Élet és Irodalom, a Magyar Narancs és a Népszabadság, valamint az elektronikus média területén a Klub Rádió és az ATV – mindegyik csökkenő erőforrásokkal.

A szakma komoly szereplőivé léptek elő a nagy szerkesztőséggel dolgozó internetes lapok,

mint az Origo, az Index és a HVG.hu – utóbbi lényegében köztársasági elnököt buktatott –, de anyagilag egyikük sem áll biztos lábakon. Most sokat segítenek abban, hogy a sajtó képes legyen ellátni társadalmi funkcióit, de semmi garancia arra, hogy ez így marad.

Összegzés

A közszolgálati médiát a kormány és a kormánypártok teljesen elfoglalták. Eddig 900 munkatársat bocsátottak el a közszolgálatból, mindenekelőtt azokat, akikkel kapcsolatban feltételezhető volt, hogy bizonyos határon túl nem hajlandók a fennálló renddel szemben lojalitást tanúsítani. A közszolgálati média a kormány szócsövévé vált, a kormányintézkedésekkel kapcsolatos kritikai gondolkodás teljesen eltűnt belőle. Gyakorlattá vált a releváns hírek elhallgatása. A miniszterelnök minden második héten 20 percet kap gondolatainak kifejtésére „mikrofonállvány”-újságírók közreműködésével a közszolgálati Kossuth rádió reggeli műsorában. Ezzel párhuzamosan a közmédia nézettsége és hallgatottsága drasztikusan csökken. Állami hirdetések szinte kizárólag csak a kormányközeli orgánumok kapnak. De a multinacionális cégek és az ügynökségek is óvatosabbak lettek ebben a tekintetben. A két nagy kereskedelmi televízió sportot űz abból, hogy hírműsoraiban szinte kizárólag csak bulvárhíreket sugároz. A kritikai újságírás a nyilvánosság szélére szorult. A helyi nyilvánosság ki van szolgáltatva az önkormányzatoknak. A frekvenciaosztás a Médiatanács jogosítványa, és a szabályozás mai állása szerint akár pályázat nélkül is frekvenciához juthatnak cégek. A magyar sajtó presztízse mára elveszett.

Elhangzott 2012. szeptember 21-én a Szabadság és Reform Intézet Médiaszabadság című konferenciáján. Az előadás Bednarik Imre, Hargitai Miklós, Nagy N. Péter és Porcsin Zsolt írásainak és személyes tanácsainak alapján készült.

Tetszik

15 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Almási Miklós: Csákmáté Inc. – és esetünk a 21. századdal (Vitányi Iván: A feudalizmus továbbélése a mai Magyarországon. Budapest, 2012, Noran Libro.)**
„A főtanácsos úr vejét muszáj felvenni az Operába, hangja nincs,...
2. **Parászka Boróka: Posztmédia Magyarországon** Kerettörténet: A hetekben véletlenül kapcsoltam a Duna Televízióra, amikor valami...
3. **Almási Miklós: „Mit akar ez az egy ember?” (Sárközy Tamás: Magyarország kormányzása 1978–2012. Budapest, 2012, Park Könyvkiadó.)** A címet Vas Istvántól loptam, annak érzékeltetésére, hogy ilyen „könyvíróember”...
4. **Ripp Zoltán: Gyűlöletpolitika Magyarországon** Ripp Zoltán Gyűlöletpolitika Magyarországon
Ha majd a jövő történészei...
5. **Domány András: Ötleteik még vannak – Népszavazási kezdeményezésdömping**

Magyarországon „Népszavazási kérdés, sorsdöntő – Akarja-e ön hogy a Magyar Köztársaság...

Cimkék: Vörös T. Károly